

Arrest

nr. 272 209 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te hebben, huwde met M.T. op 4 februari 2020 in Egypte.

Op 18 augustus 2020 werd hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Hij bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, in functie van de toenmalige Belgische echtgenote.

Sinds 31 mei 2021 (volgens verzoeker op evenwel op 12 september 2021) heeft verzoeker de echtelijke woonst verlaten, waarna hij kort terugkeerde en weigerde de woning te verlaten tot 12 september 2021, na tussenkomst van de politie. Bij beschikking van 29 oktober 2021 werd effectief een betredingsverbod

van de gemeenschappelijke woonst uitgesproken in hoofde van verzoeker. Op 27 september 2021 diende verzoekers toenmalige echtgenote een verzoek tot echtscheiding in bij de familierechtbank van Hurghada (Egypte).

Verzoeker werd op 2 september 2021 en vervolgens nogmaals op 28 oktober 2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Verzoeker maakte verscheidene stukken over.

Op 17 december 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 22 december 2021, en heeft de volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaamt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 18.08.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg M. T. (...), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het administratief dossier ontving de DVZ op 14.06.2021 een aangetekend schrijven van de referentiepersoon, waarin zij aangeeft dat haar relatie met betrokkene ten einde is. Mevrouw M. gaf aan dat mijnheer op 31.05.2021 de woonst had verlaten. Betrokkene zou vervolgens terug in de echtelijke woning zijn getrokken, waarna nog andere incidenten plaatsvonden. Op 27.09.2021 diende mevrouw M. een verzoek tot echtscheiding in bij de familierechtbank van Hurghada (Egypte). Gezien betrokkene weigerde woning te verlaten, zag mevrouw M. zich genooddacht de voorzitter van de Rechtbank van Eerste aanleg te vatten en in kortgeding een betredingsverbod te vorderen (dagvaarding van 11.10.2021). Bij beschikking van 29.10.2021 werd daarna effectief een betredingsverbod van de gemeenschappelijke woonst uitgesproken in hoofde van betrokkene. Op 08.11.2021 werd hij tot slot ingeschreven op een afzonderlijk adres. Het is, gezien het feitenverloop, redelijk te stellen dat er minstens sedert 27.09.2021 (datum waarop mevrouw M. de echtscheiding vorderde in Egypte) geen gezinscel meer is. Er is geen minimum aan relatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon sedertdien. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.09.2021 en vervolgens nogmaals op 28.10.2021 verzocht zijn individuele

situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze verzoeken werden betekend op respectievelijk 15.09.2021 en 10.11.2021. Betrokkene maakte via zijn raadvrouw volgende stukken over:

- Brief advocaat i.h.k.v. oorspronkelijk onderzoek o.b.v. 74/20 Vw. dd. 29.09.2021
- Verslag Heilig Hartziekenhuis dd. 14.09.2021: het attest vermeldt dat betrokkene zelf meldde dat hij fysiek mishandeld werd door zijn schoonvader ("mijnheer meldt", "naar eigen zeggen").
- Arbeidsovereenkomst dd. 14.06.2021 voor bepaalde duur tot 31.12.2021 + rekeninguittreksel KBC met gestorte loon + Gelegenheidsformulier tuinbouwsector + Individuele rekening 2020 + Loonbrieven december 2020 tot juli 2021
- Brief advocaat 08.10.2021 met bijkomende stukken
- Attest AZ Turnhout: betrokkene opgenomen op de dienst WPSY van 23.06.2021 tot 09.07.2021
- Verklaring van arbeidsongeschiktheid CM dd. 06.09.2021
- getuigschrift arbeidsongeschiktheid van 22.06.2021 tot 25.06.2021 wegens psychische crisis
- Factuur AZ Turnhout: zorgen van 23.06.2021 tot 30.06.2021
- Kennisgeving kost laboratoriumanalyse
- Inschrijvingsbewijs CM dd. 26.08.2021
- Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2020
- Brief schooltoeslag
- Reservatieformulier Nederlandse les met startdatum 01.09.2021
- Brief advocaat 29.10.2021 n.a.v. nieuw onderzoek op 42quater
- PV van verhoor TU.43.L5.(...)/2021 dd. 28.10.2021
- Berichtenuitwisseling tussen betrokkene en zijn echtgenote: van deze berichten is niet duidelijk op welke datum deze zijn verzonden (notatie in het Arabisch) of in welke context ze kaderen
- Psychiatrisch intake-onderzoek dr. D.: de reden van de opname verwijst naar de verklaringen van de patiënt ("patiënt geeft aan")
- Medisch attest dr. D.: betrokkene behandeld voor diabetes, geeft aan relationele problemen te hebben met psychische decompensatie tot gevolg
- Verklaring van de werkgever

De advocaat verwijst in haar laatste schrijven expliciet naar haar eerdere berichten, zodat deze meegenomen werden in het onderzoek van het dossier.

De aan betrokkene betekende brieven vermeldten voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan de uitzonderingsgrond voorzien bij artikel 42quater, §4, 1°: Hij huwde met mevrouw M. op 04.02.2020 in Egypte. Op 27.09.2021 vorderde de referentiepersoon de echtscheiding. Er is minstens sinds die datum geen gezinscel meer. Er is sedertdien evenmin sprake van een minimum aan relatie.

Betrokkene en de referentiepersoon zien dus geenszins drie jaar gehuwd geweest (zie ook de hiervoor reeds aangehaalde jurisprudentie van de Raad van State).

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene beweert zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4 te bevinden. Hij voert daartoe medische attesten aan alsook bewijzen van arbeidsongeschiktheid en van een opnames in de psychiatrie. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de documenten die betrokkene kwetsuren en psychisch lijden vaststellen, de oorzaak van die kwetsuren steeds op basis van de eenzijdige verklaringen van betrokkene worden vermeld: dat is het geval voor het attest van het Heilig Hartziekenhuis ("mijnheer meldt", "naar eigen zeggen") met betrekking tot de verwondingen die hem zouden zijn toegebracht door zijn schoonvader, het aangereikte PV van verhoor, het Psychiatrisch intake-onderzoek ("patiënt geeft aan") en het medisch attest van dokter D. ("heeft hij meermaals aangegeven"). Verder dient opgemerkt te worden dat de politie de oorzaak van de fysieke verwondingen die betrokkene opgelopen heeft op 12.09.2021, in twijfel trekt: in het voorgelegde PV kan men lezen "Toen wij bij u kwamen, lag u met de rug op de grond met een klein letsel op uw voorhoofd. Hoe kan dit als de vader u aan de voorzijde had vastgenomen?". Zowel de schoonvader als de referentiepersoon betwisten betrokkene's versie van de feiten. Gezien de politie pas aankwam na de vermeende geweldplegingen kan het verhaal van de betrokkene niet worden geverifieerd en betreffen de versies van de feiten van 12.09.2021 die door beide betrokkenen worden gegeven een woord tegen wederwoord waarvan de ware toedracht op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden achterhaald. Dat betrokkene verwondingen opliep, blijkt uit de medische vaststellingen, maar niet wat

daarvan de oorzaak is. Verder maakt betrokkene melding van een opname in psychiatrie in juni 2021 en geeft hij eveneens aan dat de oorzaak daarvan ligt in zijn relationele problemen, maar ook hier betreft het louter betrokkenes eigen verklaringen.

De geloofwaardigheid van betrokkene wordt verder ondermijnd door de door mevrouw M. aangebrachte stukken en verklaringen. Op 12.09.2021 werd mevrouw M. opnieuw aan een onderzoek onderworpen naar aanleiding van vermeende geweldplegingen door betrokkene (zie mail van mevrouw M. van 01.10.2021) dewelke zouden hebben plaatsgevonden op 11.09.2021 – de dag voor de vermeende schermutseling met de schoonvader. Op 15.09.2021 gaf mevrouw M. haar versie van de feiten aan de politie (verhoor van 15.09.2021 bij pv TU.43.L5.(...)/2021): betrokkene zou haar bij de polsen hebben gegrepen, haar ongewenst seksueel hebben aangeraakt en haar meerdere malen hebben geslagen. Betrokkene gaf in zijn verhoor van 28.10.2021 aan dat hij de avond van 11.09.2021 van Antwerpen was thuisgekomen, gedoucht en gegeten had en vervolgens naar bed was gegaan, terwijl mevrouw M. een medisch attest voorlegt van 12.09.2021 afgeleverd door dr. V. waaruit effectief blijkt dat zij kleine verwondingen aan de pols had en een hematoom op de kaak, dewelke zij – op aangeven van mevrouw – opliep naar aanleiding van de geweldplegingen die dag ervoor.

Het zou niet de eerste keer zijn dat betrokkene zich aan mevrouw M. vergreep. Zij verklaarde in haar politieverhoor van 29.01.2021 dat betrokkene drie kopstoten had gegeven (zie politieverhoor bij pv TU.43.L5.(...)/2021 van 30.01.2021). Mevrouw staft haar verklaringen eveneens met een medisch attest en foto's. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat de arts "slagen en verwondingen" diagnosticeert.

Op basis van de stukken van het administratief dossier en de hierboven gemaakte overwegingen, acht de administratie de versie van betrokkene als niet geloofwaardig. Bovendien, voor zover betrokkenes versies van de feiten van 12.09.2021 zou blijken te kloppen – wat thans niet kan worden achterhaald – volstaat dit enig feit niet om aan te tonen dat betrokkene het slachtoffer is van de systematische mentale en fysieke mishandelingen waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn nu betrokkene geen stukken voorlegt van andere feiten van psychisch en of fysiek geweld. Dat betrokkene in de psychiatrie werd opgenomen omdat hij kampt met depressies en suïcidale gedachten dewelke het gevolg zijn van zijn relationele problemen, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Uit het dossier blijkt dus wel dat de relatie al ruime tijd ernstig verstoord is, maar niet dat betrokkene zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet bevindt.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen van de uitzonderingsgevallen voorzien bij artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt thans behandeld voor diabetes. Die aandoening belet hem niet te werken. Nergens uit de voorgelegde stukken of de brieven van zijn advocaat blijkt echter dat deze problematiek zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene kwam, blijkens de stempels in zijn paspoort, op 15.08.2020 naar België wat betekent dat hij er thans iets meer dan een jaar verblijft. Dat is, zeker gezien betrokkenes leeftijd (31 jaar), een zeer korte periode.

Die korte verblijfsduur maakt ook dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij nog voldoende voeling heeft met zijn land van herkomst. Uit zijn politieverhoor – waar hij door een tolk Arabisch werd geholpen – blijkt in ieder geval dat hij de taal nog machtig is. Hij was als kassamedewerker in Egypte tewerkgesteld op het ogenblik dat hij mevrouw M. leerde kennen. Blijkens de verklaringen die door mevrouw M. werden afgelegd tegenover de politie, zou ook nog blijken dat betrokkenes dochter bij zijn moeder verblijft. Betrokkene heeft nog voldoende familiale en culturele banden met Egypte. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan dewelke een indicatie zouden vormen dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert december 2020 tewerkgesteld in een tuinbouwbedrijf, zo blijkt uit het voorgelegde contract, de loonfiches, individuele rekeningen en het aanslagbiljet. Dat is zonder meer een positief punt. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en

kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betrokkene sociale en culturele integratie betreft kan uit de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld dat betrokkene thans de verplichte inburgeringscursus en daarbij horende lessen Nederlands heeft volbracht.

Betrokkene legt enkel een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands voor, maar maakt verder geen stukken over waaruit moet blijken dat hij die lessen effectief volgt. De werkgever verklaart dat betrokkene met de medewerkers van het bedrijf Engels en Nederlands spreekt en leergierig is, echter kan deze verklaring niet worden weerhouden als afdoende bewijs, gezien het gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Ook wat betreft de integratie op sociaal en cultureel vlak kunnen dus geen elementen teruggevonden worden teruggevonden die een tegenindicatie vormen voor het nemen van deze beslissing. Het voorgelegde inschrijvingsbewijs bij de CM doet hieraan geen afbreuk. Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd zijn in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Wat de voorgelegde brief inzake de scholtoeslag betreft, is het bij gebrek aan verdere uitleg door betrokkene niet duidelijk wat hij hiermee tracht aan te tonen, te meer omdat betrokkene geen gemeenschappelijke kinderen heeft met mevrouw M., zodat aangenomen kan worden dat de brief voornamelijk betrekking heeft op de kinderen die mevrouw M. uit een andere relatie heeft. Wat tot slot betrokkene's gezinstoestand betreft, werd reeds aangehaald dat de relatie met mevrouw M. na een langere periode van interne twisten, tot haar einde kwam. Mevrouw M. vorderde een betredingsverbod voor de woning en bekwam zulks ook en zette de eerste stappen in Egypte om het huwelijk te laten ontbinden. De gezinscel met mevrouw M. is er niet meer. Betrokkene staat thans ingeschreven bij een ander persoon. Het is echter niet omdat twee personen ingeschreven staan op hetzelfde adres, dat die personen ook effectief een relatie hebben. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er met die man een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt.

Bovendien voert betrokkene zelf ook geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een relatie met deze heer zou hebben. Louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog niet automatisch blijken dat betrokkenen een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de verhuis van betrokkene erop gericht was zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Bijgevolg kan besloten worden dat ook betrokkene's gezinssituatie niet van die aard is, dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: "artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het motiveringsbeginsel;

- de schending van artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980;"

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

(...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook beëindigde nu verzoeker niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn, noch dat hij aan één van de uitzonderingen zoals gesteld in artikel 42 quater § 4 zou voldoen;

Dat artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 als volgt stelt:

“Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

[5 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.]5

[3 Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]3

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Dat artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 derhalve vooreerst stelt dat er slechts een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoeker, indien het huwelijk werd ontbonden, hetgeen in casu geenszins het geval is en hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing an sich;

Dat er immers slechts procedure voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen – afdeling Turnhout werd gelanceerd, teneinde afzonderlijke woonst te kunnen bekomen;

Dat de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen – afdeling Turnhout weliswaar aan verzoeker oplegde om de woning te verlaten, omwille de verstoring van de verstandhouding tussen partijen, doch geenszins omdat de Voorzitter de aantijgingen van Mevrouw M. zou hebben gevolgd en er slechts de voorkeur aan verleende dat verzoeker de woning diende te verlaten, nu de echtelijke woning de eigen woning van Mevrouw M. betrof;

Dat er derhalve heden nog geen echtscheiding werd uitgesproken;

Dat daarnaast zelfs volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het beëindigen van de gezinscel, indien het huwelijk nog niet werd beëindigd, zoals in casu, geen reden kan vormen om een einde te maken aan het verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8).

Dat paragraaf B.36.8. uit vermeld arrest inderdaad stelt als volgt:" Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen."

Dat verzoeker verder bij schrijven uitgaande van diens raadsman, waaraan tal van stukken werden gehecht, uitzonderingsregel, zoals voorzien in artikel 42 quater, §4, 4° aanhaalde en met name de schrijnende situatie waarin deze zich bevond, aangevuld met stukken waaruit diens tewerkstelling en het verwerven van voldoende bestaansmiddelen bleek;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel, hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de waarheid heden nog niet werd achterhaald, temeer nu strafonderzoek nog lopende is, meer geloof hecht aan de verklaringen van Mevrouw M.;

Dat het voor verzoeker evenwel totaal onduidelijk is en desbetreffend ook geen enkele motivering wordt verleend waarom de verklaringen en medische attesten uitgaande van Mevrouw M., lastens wie nochtans tevens strafonderzoek lopende is, worden gevolgd en deze van verzoeker als ongeloofwaardig worden afgedaan;

Dat het uiteraard niet kan opgaan dat enkel vrouwen slachtoffer zouden kunnen zijn van fysiek en psychisch geweld, doch eveneens mannen dit slachtoffer kunnen zijn binnen een relatie; Dat psychisch geweld, hetgeen weliswaar minder makkelijk meetbaar is, veel zwaarder doorweegt;

Dat uit de stukken welke aan de door de raadsman van verzoeker gerichte briefwisseling evenwel onomstotelijk blijkt dat:

- Verzoeker meermaals diende te worden gehospitaliseerd omwille van de psychische en fysieke mishandelingen welke hij diende te ondergaan zowel door Mevrouw M. zelf als haar vader en waarvoor strafklacht werd neergelegd en meer bepaald: feiten dd. 12.09.2021 (slagen en verwondingen); opname dienst spoedgevallen dd. 23.06.2021 tot 09.07.2021 (psychische decompensatie omwille van psychische mishandeling in de relatie); ;*
- Er op 10.03.2021 nog een spermaonderzoek werd gevoerd, nu verzoeker en Mevrouw M. hun kinderwens in vervulling wensten te zien gaan;*
- De psychische decompensatie te wijten is aan de maandenlange psychische mishandelingen binnen de relatie;*

Dat daarnaast uit alle medische verslagen blijkt dat er psychische decompensatie is ontstaan omwille van de manier waarop verzoeker door Mevrouw M. werd behandeld;

Dat Dr. D., behandelende arts, welke de situatie zeer goed kent en verzoeker reeds opvolgt sedert diens aankomst in België, per medisch attest 12.10.2021 attesteerde als volgt:

“Patiënt komt in deze praktijk sinds 08/2020 – meneer heeft diabetes waarvoor hij behandeld wordt met medicatie cfr boven (zie ook verslag).

Sinds zijn verblijf hier heeft hij meermaals aangegeven relationele problemen te hebben met psychische decompensatie tot gevolg. Het CAW werd hierbij ingeschakeld en meneer werd kortdurend opgenomen. Hij heeft heel veel stress door deze hele situatie. Ondanks deze stress blijft hij wel functioneren in zijn dagelijks leven. Hij heeft een goede job en heeft een hele goede verstandhouding met zijn baas die overigens zeer tevreden is van hem.”

Dat Dr. D. ook in een recent medisch verslag stelt dat de verklaringen welke door verzoeker in het verleden werden afgelegd overeenstemmen met de waarheid:

“Ondergetekende, dokter in de geneeskunde, verklaart hierbij bovengenoemd persoon het hebben ondervraagd en onderzocht, waarbij diens verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken en te hebben vastgesteld dat hij:

Gebukt gaat onder enorme stress door de echtscheidingsperikelen met Mevrouw M. T. Hij heeft hierdoor psychologische problemen met slaapstoornissen en een continue depressieve toestand. Het enige dat hem op de heden recht hield was de goede verstandhouding met zijn baas en zijn dagelijkse job. Deze is nu echter ook stopgezet oww het vonnis met einde aan het recht op verblijf. Deze houvast valt nu voor hem ook weg, wat zeker bijdraagt aan zijn psychologische gemoedstoestand.”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook een brug te ver gaat, door de verklaringen van verzoeker, welke nochtans worden gestaafd door medische attesten, zonder meer naast zich neer te leggen, en de verklaringen van Mevrouw M. als meer geloofwaardig te aanschouwen, hoewel strafprocedure nog lopende is en ook uit de medische attesten van Mevrouw M. niet blijkt op welke manier en waar deze zijn toegebracht;

Dat dan ook minstens het voordeel van de twijfel aan verzoeker had dienen te worden toegekend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de situatie waarin verzoeker zich bevond en ten onrechte de schrijnende situatie niet heeft aanvaard;

Dat het overigens ook zeer bevreemdend is dat Mevrouw M. met verzoeker nog een kind zou wensen, waartoe onderzoek plaatsvond op 10.03.2021, indien zij daadwerkelijk ‘het slachtoffer’ van verzoeker zou betreffen, welke zich aan haar zou hebben vergrepen...

Dat de behandeling welke werd opgestart en waartoe op 10.03.2021 spermaonderzoek plaatsvond dan ook de geloofwaardigheid van Mevrouw M. uitermate ondermijnt;

Dat verzoeker verder documenten voorlegde waaruit diens tewerkstelling, evenals het beschikken over voldoende bestaansmiddelen blijkt, inzoverre dat dan ook aan de uitzonderingscategorie ter intrekking van het verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 42 quater §4, 4° is voldaan;

Dat verzoeker inderdaad tevens binnen de vooropgestelde termijn documenten toezond, welke overduidelijk de sociale, culturele, economische integratie van verzoeker aantonen en welke weergeven dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt, inzoverre dat er dan ook op geen enkel ogenblik om enige tussenkomst werd en zou worden verzocht;

Dat verzoeker verder eveneens aantoont, door de voormelde bijgebrachte stukken, sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn;

Dat verzoeker immers vanaf het ogenblik dat hij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoeker daarnaast Nederlandse lessen volgde, evenals inburgeringscursus, zijn Belgisch rijbewijs behaalde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoeker tevens een grote vriendenkring opbouwde;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk aantoont sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater dan ook schendt;

Dat intrekking van diens verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Congo, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;"

Omdat beide middelen nauw samenhangen, worden deze middelen gezamenlijk behandeld.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van deze wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze, wat ook is voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De juridische grondslag is vermeld: artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De feitelijke grondslag is uitvoerig uiteengezet: verzoeker heeft geen gezinscel meer met zijn echtgenote en er bestaat geen minimum aan relatie tussen beide. Er wordt nagegaan of er afdoende humanitaire beweegredenen zijn om af te zien van de beëindiging van het verblijf en de bestreden beslissing legt uit waarom dit niet het geval is. Ook wordt nagegaan of de stelling van verzoeker dat hij slachtoffer is in de zin van artikel 42^{quater}, §4, van de Vreemdelingenwet correct is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

5° (...).

6° (...).

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning).

2.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.6.1. In eerste instantie stelt verzoeker dat er slechts een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht indien het huwelijk werd ontbonden, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Er zou slechts

een procedure voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen - afdeling Turnhout - gelanceerd zijn, teneinde afzonderlijke woonst te kunnen bekomen.

Het is volgens verzoeker vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat het beëindigen van de gezinscel, indien het huwelijk nog niet werd beëindigd, geen reden kan vormen om een einde te maken aan het verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, *lida*, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, *Diatta*, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8).

2.6.2. Het is niet betwist dat minstens een echtscheidingsprocedure werd ingezet en dat verzoeker niet samenwoont met zijn echtgenote. De bestreden beslissing wijst er op correcte wijze op dat geen gezinscel meer bestaat tussen verzoeker en diens echtgenote.

De Raad moet, om vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op de zaak van de verzoeker van toepassing is, eerst onderzoeken of de verzoekende partij een beroep kan doen op het Unierecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als derdelander zijn recht op gezinshereniging werd erkend als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de “*begunstigden*” ervan als “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”.

De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34).

Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

In casu staat niet ter discussie dat de verzoeker zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, die haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. De verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door hem weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers, zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan hij zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn hier niet aan de orde. De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op de verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “*er geen gezamenlijke vestiging meer [is]*”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). De Raad merkt op dat de verzoeker helemaal niet aantoonde of betwistte dat er geen sprake meer is van enige relatie tussen hem en de persoon in functie van wie hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen. Dit motief van de bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

Ten overvloede: uit het administratief dossier blijkt dat het huwelijk op 13 april 2021 werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens een bigaam huwelijk.

Het gegeven dat het huwelijk van verzoeker - als derdelander-familielid van een statische Belg - nog niet ontbonden is, staat er dus niet aan in de weg dat de verwerende partij toepassing maakt van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoeker toont niet aan dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging geen grond zou kunnen vormen om met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan zijn recht op verblijf.

2.6.3. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet stelt ook:

“§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; (...)” (eigen onderlijning).

Uit artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. In dit geval is er geen sprake van deze uitzondering omdat de echtscheiding werd ingeleid voor de termijn van drie jaren is verstreken. Ten bewijze waarvan de bestreden beslissing terecht verwijst naar de beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg, die slechts bevoegd is wanneer een echtscheiding hangende is.

Verzoeker verwijt de bestreden beslissing geloof te hechten aan het verhaal van zijn echtgenote, maar de gegevens in het administratief dossier bewijzen alleszins dat er geen sprake meer is van een minimumrelatie tussen hem en haar. Het is zonder meer duidelijk dat de toenmalige echtgenote geen relatie met verzoeker wil (zie tal van mails die zij verzond naar de Dienst Vreemdelingenzaken).

2.7. Verzoeker voert aan dat hij zich kan beroepen op de uitzondering, voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“(…)”

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

“(…)”

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De vernoemde artikelen handelen over verkrachting en opzettelijke doodslag of opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

Verzoeker verwijt de bestreden beslissing meer geloof te hechten aan de verklaringen van de echtgenote dan aan zijn eigen verklaringen.

De bestreden beslissing motiveert hierover:

“Betrokkene beweert zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, §4 te bevinden. Hij voert daartoe medische attesten aan alsook bewijzen van arbeidsongeschiktheid en van een opnames in de psychiatrie. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de documenten die betrokkene kwetsuren en psychisch lijden vaststellen, de oorzaak van die kwetsuren steeds op basis van de

eenzijdige verklaringen van betrokkene worden vermeld: dat is het geval voor het attest van het Heilig Hartziekenhuis (“mijnheer meldt”, “naar eigen zeggen”) met betrekking tot de verwondingen die hem zouden zijn toegebracht door zijn schoonvader, het aangereikte PV van verhoor, het Psychiatrisch intake-onderzoek (“patiënt geeft aan”) en het medisch attest van dokter D. (“heeft hij meermaals aangegeven”). Verder dient opgemerkt te worden dat de politie de oorzaak van de fysieke verwondingen die betrokkene opgelopen heeft op 12.09.2021, in twijfel trekt: in het voorgelegde PV kan men lezen “Toen wij bij u kwamen, lag u met de rug op de grond met een klein letsel op uw voorhoofd. Hoe kan dit als de vader u aan de voorzijde had vastgenomen?”. Zowel de schoonvader als de referentiepersoon betwisten betrokkenes versie van de feiten. Gezien de politie pas aankwam na de vermeende geweldplegingen kan het verhaal van de betrokkene niet worden geverifieerd en betreffen de versies van de feiten van 12.09.2021 die door beide betrokkenen worden gegeven een woord tegen wederwoord waarvan de ware toedracht op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden achterhaald. Dat betrokkene verwondingen opliep, blijkt uit de medische vaststellingen, maar niet wat daarvan de oorzaak is. Verder maakt betrokkene melding van een opname in psychiatrie in juni 2021 en geeft hij eveneens aan dat de oorzaak daarvan ligt in zijn relationele problemen, maar ook hier betreft het louter betrokkenes eigen verklaringen.

De geloofwaardigheid van betrokkene wordt verder ondermijnd door de door mevrouw M. aangebrachte stukken en verklaringen. Op 12.09.2021 werd mevrouw M. opnieuw aan een onderzoek onderworpen naar aanleiding van vermeende geweldplegingen door betrokkene (zie mail van mevrouw M. van 01.10.2021) dewelke zouden hebben plaatsgevonden op 11.09.2021 – de dag voor de vermeende schermutseling met de schoonvader. Op 15.09.2021 gaf mevrouw M. haar versie van de feiten aan de politie (verhoor van 15.09.2021 bij pv TU.43.L5.(...)/2021): betrokkene zou haar bij de polsen hebben gegrepen, haar ongewenst seksueel hebben aangeraakt en haar meerdere malen hebben geslagen. Betrokkene gaf in zijn verhoor van 28.10.2021 aan dat hij de avond van 11.09.2021 van Antwerpen was thuisgekomen, gedoucht en gegeten had en vervolgens naar bed was gegaan, terwijl mevrouw M. een medisch attest voorlegt van 12.09.2021 afgeleverd door dr. V. waaruit effectief blijkt dat zij kleine verwondingen aan de pols had en een hematoom op de kaak, dewelke zij – op aangeven van mevrouw – opliep naar aanleiding van de geweldplegingen die dag ervoor.

Het zou niet de eerste keer zijn dat betrokkene zich aan mevrouw M. vergreep. Zij verklaarde in haar politieverhoor van 29.01.2021 dat betrokkene drie kopstoten had gegeven (zie politieverhoor bij pv TU.43.L5.(...)/2021 van 30.01.2021). Mevrouw staft haar verklaringen eveneens met een medisch attest en foto's. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat de arts “slagen en verwondingen” diagnosticeert.

Op basis van de stukken van het administratief dossier en de hierboven gemaakte overwegingen, acht de administratie de versie van betrokkene als niet geloofwaardig. Bovendien, voor zover betrokkenes versies van de feiten van 12.09.2021 zou blijken te kloppen – wat thans niet kan worden achterhaald – volstaat dit enig feit niet om aan te tonen dat betrokkene het slachtoffer is van de systematische mentale en fysieke mishandelingen waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn nu betrokkene geen stukken voorlegt van andere feiten van psychisch en of fysiek geweld. Dat betrokkene in de psychiatrie werd opgenomen omdat hij kampt met depressies en suïcidale gedachten dewelke het gevolg zijn van zijn relationele problemen, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Uit het dossier blijkt dus wel dat de relatie al ruime tijd ernstig verstoord is, maar niet dat betrokkene zich in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet bevindt.”

De bestreden beslissing steunt op de versie van de twee partijen en bevat een weergave van wat kan vastgesteld worden in het administratief dossier.

Verzoeker draagt evenwel de bewijslast om aannemelijk te maken dat hij zich in een bijzondere schrijnende situatie bevindt in de zin van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Met “bijzonder schrijnende situaties” in de zin van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet worden trouwens situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk (cf. GwH 7 februari 2019, nr. 2019/17, nr. B.11.4).

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 29 september 2021 de Dienst Vreemdelingenzaken aanschreef om te melden dat er slechts een tijdelijke scheiding zou bestaan omwille van de slagen en verwondingen die hij kreeg van zijn schoonvader (vergezeld door een medisch attest), reden van het verlaten van de echtelijke woonst. In deze brief is er geen sprake van een bijzonder schrijnende situatie, veroorzaakt door diens echtgenote, noch van fysieke en psychologische mishandeling door diens echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat er geen sprake was van een “tijdelijke” scheiding. Uit de gegevens zoals die de Raad voorliggen

blijkt dat de verstoring in het huwelijk zo ernstig was dat geen verzoening mogelijk leek. Bij aangetekend schrijven van 29 november 2021 van zijn advocaat laat verzoeker weten dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt. Uit de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker op 28 oktober 2021 werd verhoord door de politie maar dit naar aanleiding van een klacht van zijn echtgenote wegens opzettelijke slagen en verwondingen op 11 september 2021. Verzoeker erkent dat hij geen affectieve relatie met zijn echtgenote heeft en stelt dat hij slagen kreeg van zijn schoonvader. Aan zijn echtgenote verweet hij enkel dat hij alleen nog maar in zijn kamer mocht vertoeven en dat zij hem “*met platte hand op mijn gezicht geslagen*” had.

Verzoeker heeft ook bij zijn stukken geen enkel proces-verbaal toegevoegd dat wijst op enige mishandeling door zijn echtgenote en het handgemeen deed zich voornamelijk voor tussen de niet inwonende schoonvader van verzoeker en verzoeker. Wel zijn er medische attesten over de kwetsuren van diens echtgenote in de zin van vaststellingen van hematomen in hals van 12 september 2021 en is de door haar ingediende klacht van 15 september 2021 voorhanden in het administratief dossier, dat de verklaringen van verzoeker tegensprekt. Verzoeker legt medische attesten voor aangaande de mentale problemen die hij heeft van de echtscheiding en moeilijkheden van zijn echtgenote maar uit deze attesten blijken weliswaar stresssituaties maar niet een daadwerkelijke mishandeling door zijn echtgenote. Hij werd opgenomen op de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis op 23 juni 2021 in het kader van de context van een relatiebreuk en een onzekere sociale situatie en dakloosheid zonder dat er sprake was van geweld. Volgens medische attesten heeft verzoeker aangegeven relationele problemen te hebben. Preciezere oorzaken worden niet vermeld. Verzoeker legt een kopie voor van zijn verhoor door de politie naar aanleiding van de ingediende klacht van de voorgehouden echtgenote. Op 29 september 2021 geeft de advocaat van verzoeker te kennen dat hij slechts tijdelijk de echtelijke woonst verliet omwille van een “*dispuut*” met diens schoonvader, die hem zelfs slagen en verwondingen toebrengt. Op dat ogenblik is er geen sprake van slagen en verwondingen of misbruik door diens voorgehouden echtgenote. Ook bij de spoedopname in het ziekenhuis (gedurende één dag), na het handgemeen tussen verzoeker en diens schoonvader, op 12 september 2021, sprak verzoeker enkel over geweld door zijn schoonvader.

Voorts brengt verzoeker een factuur van het ziekenhuis bij, waaruit blijkt dat hij een opname had in het ziekenhuis van 24 juni 2021 tot 30 juni 2021. Opzettelijke slagen en verwondingen, laat staan verkrachting, werden niet gemeld.

Het volgende besluit van de verwerende partij is dan ook kennelijk redelijk:

“Bovendien, voor zover betrokkenes versies van de feiten van 12.09.2021 zou blijken te kloppen – wat thans niet kan worden achterhaald – volstaat dit enig feit niet om aan te tonen dat betrokkene het slachtoffer is van de systematische mentale en fysieke mishandelingen waarvan hij het slachtoffer beweert te zijn nu betrokkene geen stukken voorlegt van andere feiten van psychisch en of fysiek geweld. Dat betrokkene in de psychiatrie werd opgenomen omdat hij kampt met depressies en suïcidale gedachten dewelke het gevolg zijn van zijn relationele problemen, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.”

Uit dit citaat blijkt dat de bestreden beslissing ook rekening hield met de medische verslagen en de verklaringen van verzoeker.

Deze medische attesten werden in overweging genomen maar terecht leidt de verwerende partij af dat uit de attesten zelf nog geen mishandeling, in de zin dat verzoeker voorhoudt, kan afgeleid worden.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast op hem rust en, gelet op de tegenstrijdige versies tussen hem en de verklaringen en stukken van diens echtgenote, en de schoonvader faalt hij in deze bewijslast.

Het gegeven dat de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote nog goed zou geweest zijn in maart 2021, gelet op het spermaonderzoek, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de noodzaak aan psychologische begeleiding na een relatiebreuk automatisch gelijk kan worden gesteld met het slachtofferschap van *intra-familiaal* geweld, waardoor de uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet *in casu* evenmin toepassing kan vinden. Waar de medische attesten spreken van “*enorme stress door de*

echtscheidingsproblemen" en "meermaals aangegeven relationele problemen te hebben" tonen deze niet aan dat de situatie onder de toepassing van het kwetsieuze artikel valt.

Voorts blijkt uit geen motief van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zou voorhouden dat enkel vrouwen slachtoffer kunnen zijn in de zin van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bijkomende voorwaarden inzake bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering uit artikel 42quater, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts relevant zijn indien de betrokkene valt onder één van de uitzonderingsgronden uit artikel 42quater, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, hetgeen thans niet het geval is. Hoewel het zeker lovenswaardig is dat verzoeker opnieuw kan werkzaam zijn en aantoon in het verleden gewerkt te hebben, kan dit geen aanleiding geven tot het behoud van het verblijfsrecht op basis van voormelde wetsbepalingen.

2.8. Voorst kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat geen afdoende onderzoek werd gevoerd. Verzoeker werd uitgenodigd om stukken over te maken en had alle kansen om zijn stelling te staven. Hij heeft ruim de tijd en kans gekregen om nuttige stukken voor te brengen en deze kansen ook benut aan de hand van brieven van zijn advocaat. Hij moest weten dat de bewijslast van de onder het vorig punt besproken items bij hem lag, zeker nu hij wist dat de voorgehouden echtgenote andere verklaringen aflegde, wat bleek toen verzoeker opgeroepen is door de politie.

2.9. Verzoeker stelt dat hij sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd is. Hij wijst erop dat:

"Dat verzoeker immers vanaf het ogenblik dat hij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoeker daarnaast Nederlandse lessen volgde, evenals inburgeringscursus, zijn Belgisch rijbewijs behaalde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoeker tevens een grote vriendenkring opbouwde;"

Verzoeker houdt voor dat hij sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd is en beroept zich op "humanitaire redenen".

De bestreden beslissing antwoordt, na een opsomming te geven van de stukken die verzoeker voorlegde, als volgt:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt thans behandeld voor diabetes. Die aandoening belet hem niet te werken. Nergens uit de voorgelegde stukken of de brieven van zijn advocaat blijkt echter dat deze problematiek zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene kwam, blijkens de stempels in zijn paspoort, op 15.08.2020 naar België wat betekent dat hij er thans iets meer dan een jaar verblijft. Dat is, zeker gezien betrokkenes leeftijd (31 jaar), een zeer korte periode.

Die korte verblijfsduur maakt ook dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij nog voldoende voeling heeft met zijn land van herkomst. Uit zijn politieverhoor – waar hij door een tolk Arabisch werd geholpen – blijkt in ieder geval dat hij de taal nog machtig is. Hij was als kassamedewerker in Egypte tewerkgesteld op het ogenblik dat hij mevrouw M. leerde kennen. Blijkens de verklaringen die door mevrouw M. werden afgelegd tegenover de politie, zou ook nog blijken dat betrokkenes dochter bij zijn moeder verblijft. Betrokkene heeft nog voldoende familiale en culturele banden met Egypte. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan dewelke een indicatie zouden vormen dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert december 2020 tewerkgesteld in een tuinbouwbedrijf, zo blijkt uit het voorgelegde contract, de loonfiches, individuele rekeningen en het aanslagbiljet. Dat is zonder meer een positief punt. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en

kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betrokkene sociale en culturele integratie betreft kan uit de voorgelegde stukken niet worden vastgesteld dat betrokkene thans de verplichte inburgeringscursus en daarbij horende lessen Nederlands heeft volbracht.

Betrokkene legt enkel een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands voor, maar maakt verder geen stukken over waaruit moet blijken dat hij die lessen effectief volgt. De werkgever verklaart dat betrokkene met de medewerkers van het bedrijf Engels en Nederlands spreekt en leergierig is, echter kan deze verklaring niet worden weerhouden als afdoende bewijs, gezien het gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Ook wat betreft de integratie op sociaal en cultureel vlak kunnen dus geen elementen teruggevonden worden teruggevonden die een tegenindicatie vormen voor het nemen van deze beslissing. Het voorgelegde inschrijvingsbewijs bij de CM doet hieraan geen afbreuk. Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd zijn in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. (eigen onderlijning).

Verzoeker slaagt met zijn betoog er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zijn verblijf in België is kort, hij heeft nog banden in het herkomstland en zijn leeftijd is jong. Er zijn geen aanwijzingen dat hij niet kan tewerkgesteld worden in het herkomstland, waar hij zijn moedertaal spreekt. Een verplichte inburgeringscursus, een Belgisch rijbewijs bezitten, alsook een bankrekening en “abonnements” en een aansluiting bij een mutualiteit, het “*zich voelen als een Belg*” volstaan niet om aan te tonen dat er humanitaire redenen zijn om verzoekers verblijf te laten voortzetten.

Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en houdt evenmin voor dat met een stuk dat hij voorlegde geen rekening zou zijn gehouden. De motieven van de bestreden beslissing steunen op een juiste feitenvinding, werden correct beoordeeld en zijn niet kennelijk onredelijk, wat al volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Van een onzorgvuldige gedraging van het bestuur is geen sprake. Uit de gehele lezing blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk is zodat evenmin het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat een band hebben met Congo niet terzake doet.

2.10. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN